

Nieuwsbrief 2005 Anne Kuijs Fonds

Lieve familie, vrienden en bekenden,

2005 was een prima jaar voor het Anne Kuijsfonds. In vogelvlucht waren dit de belangrijkste gebeurtenissen:

Op 3 Januari reisde ik terug naar Tanzania via Kenia (waar het regiokantoor van Terre des Hommes is), na een korte maar krachtige Kerstvakantie. Heb veel vrienden weer gezien en/of gesproken, en 2004 al klaverjassend uitgeluid met ma, Annelies en haar vriend John, in de besneeuwde (wij wel!) Belgische Ardennen.

Anyway, in Kenia ben ik met AKF agent Joseph Karicho naar zijn moeder geweest in Nanyuki en heb daar ook de moeder van Wangari gesproken. Dat was ook het doel van de trip naar Nanyuki. Wangari gaat nu naar de tweede klas van de middelbare school. Naast schoolgeld en boeken heeft het AKF bijgedragen in reiskosten, schoolkleding, medische bijdrage, schriften, pennen, toiletartikelen, emmer, matras, lakens en zakgeld. Annelies had me eerder gemaïld dat ze het totale bedrag van 485 Euro wel erg hoog vond in vergelijking met de bijdragen voor andere kinderen. Tijdens de AKF bestuursvergadering (onder het klaverjassen en de appelflappen door) besprak ik met Annelies dat deze ouders zelf niets bijdragen, en dat ik dat geen goede zaak vind. Het is makkelijk om alle verantwoordelijkheid voor je kind aan een ander over te laten. Al zouden ze alleen het busgeld naar school maar betalen, om goede wil te tonen. Wangari gaat naar een kostschool, omdat er op de dagschool bij hen in de buurt geen plaats was. Kostscholen zijn natuurlijk een stuk duurder maar het onderwijs is er vaak beter. De ouders vinden het ook fijn, want dan hebben ze een mond minder te voeden. Annelies en ik spraken af dat we dit jaar nog op dezelfde voet doorgaan met het betalen van alle kosten voor Wangari. Maar volgend jaar beperken we ons alleen tot schoolgeld en boeken. Dit heb ik ook besproken met de moeder van Wangari, ik zei dat als ze de rest niet kunnen betalen, het

misschien beter is dat Wangari naar de dagschool wordt overgeplaatst. Hun oudste zoon is dan net klaar met middelbare school (de dagschool bij hun in de buurt), dus hebben ze weer een beetje adem. Ze ging ermee akkoord (wie dan leeft, dan zorgt, dacht ze waarschijnlijk...).

In het busstation van Nanyuki kwamen we Wangari's oudste broer nog tegen, die snoepgoed liep te verkopen aan reizigers om zijn eigen schoolgeld bij elkaar te krijgen.

Die zelfde dag vertrok ik nog naar huis, naar Arusha. Het was een heerlijk weerzien, in het straatje werd ik door iedereen begroet en bestormd door kinderen en ook de honden sprongen me om de nek.

Toen ik de volgende ochtend opstond en de gordijnen opentrok, stond de oudste dochter van Koko (mijn stokoude Masai buurvrouw) al op de stoep voor schoolgeld voor twee kleinkinderen. Die zaten op een privé-school en toen werd hun vader invalide en werkeloos en konden ze het niet meer betalen. Nu gaan ze hier vlakbij naar een dagschool, en springt het AKF met 50 Euro bij voor uniformen, schoenen, schooltassen, schriften, bijdragen voor schoolbewaker, pap, en schoolbankjes.

Diezelfde dag nog kwam Clara Kanza uit Moshi geld ophalen voor haar twee dochters Midvent en Mercy op de middelbare school. Ook niet mis: 300 Euro per dochter. Het schoolgeld van één dochter wordt trouwens betaald door Nanny (een Nederlandse vriendin die hier ook twee jaar heeft gewerkt als ergotherapeute in schooltjes voor gehandicapten) en vrienden van Nannies' moeder. Clara is een van de leerkrachten met wie ik samenwerk. Ze is een gescheiden vrouw met twee dochters. Scheiden is taboe in Tanzania. Ookal brengt je vent je niets anders dan narigheid, je hoort bij hem te blijven. Velen kijken haar met de nek aan. Ze heeft geen huis meer en woont nu in bij haar zus. Vorig jaar heeft ze haar naaimachine verkocht om bij te kunnen dragen aan het schoolgeld.

Ook vanuit Malawi heb ik weer emails gekregen van Annie Kaunda en Jessie Chipagala. Het totaal bedrag voor het hele jaar (1272 Euro voor 7 meisjes en 2 jongens) is overgemaakt door Annelies aan Jessie. En dat is makkelijker gezegd dan gedaan. We

hebben met z'n drieën in een kringetje 2 maanden rondgemaaid om alle juiste gegevens

bij elkaar te krijgen om het geld over te kunnen maken!

Gideon, de AKF agent in Malawi, woont tegenwoordig in Londen met zijn Engelse vrouw. Hij is in Juni even teruggeweest in Malawi, toen heb ik hem op het vliegveld in Nairobi ontmoet. Het 'Maismolen Project Malawi' dat Coby Wesseling gestart is in 2002, is nog steeds niet voltooid, hoewel er wel al veel geld in is gestoken. De twee gebouwtjes staan er al, de transformator is betaald, en het geld voor de molen zelf staat al lang en breed op de rekening. Het wachten is nu op de elektriciteits-maatschappij om die transformator te installeren en de stekker in het stopcontact te steken. De transformator was niet meer in voorraad, en moest in Zuid-Afrika besteld worden. De bestelling is in Juni gearriveerd en volgens de manager is er eentje aan de MPM-familie toegezegd. We konden weer adem halen. Maar Afrika zou Afrika niet zijn als er niet weer een onverwacht probleem op zou duiken. De transformator kan nog niet geïnstalleerd worden want... er zijn geen elektriciteitspalen! De machine die die dingen maakt is stuk en wacht op reparatie. Heel vervelend en ontmoedigend allemaal, speciaal voor de mensen die er al zoveel tijd en energie in hebben gestoken en de donoren natuurlijk die wel eens resultaat willen zien!

Met zulke frustraties door bureaucratie, machtsvertoon en inefficiëntie heb ik helaas ook vaak te maken in mijn werk. Dan moet ik af en toe even stoom afblazen met een Nederlander. Die zijn er genoeg in Arusha vanwege de bloemen business. En dan zijn er nog de langsvliegende bezoekers uit Nederland, altijd in voor ongelooflijke maar waargebeurde verhalen. Een voorbeeldje:

Binnenkort gaat de Road Safety week van start, een lucratief handeltje van de verkeerspolitie. Iedere auto dient een sticker op de voorruit te hebben met een datum van inspectie. Maar deze sticker kun je gewoon bij elke verkeersagent kopen a 3 Euro. Dus ook de eigenaars van een wrak zonder lichten en remmen. Word je tijdens de Road Safety week aangehouden bij een van de vele politieposten (op mijn wekelijkse ritje naar Moshi, een uur vanaf Arusha, kom ik er drie tegen) en je hebt

die sticker niet, dan kun je die nog ter plekke kopen, zij het ietsje duurder.

De afgelopen twee jaar heb ik me er steeds uitgepraat als ik aan werd gehouden. "Sorry, ik heb nu geen geld bij me, maar als ik terugkom in Arusha maak ik er direct werk van, agent". Ik heb m'n principes, ik koop geen sticker. Maar dit jaar dacht ik, kom, ik heb toch niets te doen, ik breng m'n auto ter inspectie naar de politie en dan krijg ik de sticker. Als ik dat aan Perfect over zou laten, zou het veel langer duren want de politie maakt het leven van de landgenoten graag zuur, zodat ze uiteindelijk met een bribe op de proppen komen. Dus ik ging zelf. Een belangrijke les in Afrika is dat als je je auto naar een garage brengt voor service of ter inspectie, dat je daarbij moet blijven, anders worden je goeie onderdelen vervangen door slechte en ben je de bok. Toen ik op het bureau aankwam, werd ik gelijk verwezen naar de tafel waar een dikke vrouwelijke politie agente stickers verkoopt. Alle verkeerspolitie-agenten zijn dik vanwege al die bribes. "Nee, ik wil eerst een inspectie." Toen werd ik naar de garage verwezen waar een ander de auto's 'inspecteerde'. Hij reed een rondje over het terrein en zei dat de auto OK was. Vervolgens vroeg ik mijn inspectie rapport en moest ik afrekenen in weer een ander kantoortje. Met het rapport ging ik naar de sticker agente en moest ik alsnog 3 Euro betalen! "Hoe denken jullie de veiligheid op de weg te bevorderen als iedere autobezitter gewoon de sticker kan kopen?" Om dat soort vragen wordt alleen maar schaapachtig gelachen, die blanke begrijpt er weer niets van. Een agent vroeg me nog wel of we in Nederland ook de Road Safety week hebben. Waar ik me vaak over verbaas, is dat iedereen zulke geldklopperij maar gewoon pikt en zo'n sticker koopt. Misschien woon ik hier nog niet lang genoeg.

De zomervakantie bracht ik in Nederland en Frankrijk door, en het was heerlijk! Ik werd getrakteerd op schitterend weer en lange zwoele avonden, met een koud pilsje op de Markt. Ik heb veel gefietst en getreind, op het strand gelegen en in de kouwe Noordzee gezwommen, een dagje gezeild en weer helemaal bijgetankt bij m'n moedertje.

In de tweede helft van het jaar kreeg ik nieuwe aanvragen binnen voor schoolgeld voor nog vier Tanzaniaanse scholieren. De laatste is

Matthias, een blinde jongen die op de middelbare school zit in Moshi (een van de scholen waar we met ons sport-project komen). De government draagt bij aan scholing voor gehandicapten, maar het restant van 80 Euro en zakgeld moet door de ouders bijgedragen worden. De ouders van Matthias konden dat niet, en Matthias belde mij zelf, of ik hem kon helpen. Hij is een veelbelovende student die dit jaar examens moet doen, en daarna verder wil studeren. Dat is voor weinig gehandicapte kinderen in Tanzania weggelegd. Slechts 1% gaat naar de basisschool en er zijn slechts 18 middelbare scholen in het land (dat 30 keer zo groot is als Nederland en 33 miljoen inwoners heeft) die dove of blinde studenten toelaten.

In 2005 financierde het AKF met 3169 Euro het onderwijs voor 18 kinderen:
4 basisscholieren en 5 middelbare scholieren in Malawi (totaal 1272 Euro)
1 middelbare scholier in Kenia (430 Euro)
2 basisscholieren en 6 middelbare scholieren in Tanzania (totaal 1467 Euro)

De meeste middelbare scholen zijn kostscholen en het schoolgeld bedraagt veel meer dan een dagschool. Kenia is het duurste wat betreft schoolgeld, maar staat ook het beste aangeschreven. Veel bemiddelde Tanzanianen sturen hun kinderen naar Kenia.

Het AKF moet langzaam maar wat professioneler worden. Voor het volgende schooljaar willen we formulieren maken die voor een aanvraag kunnen worden gebruikt. We zullen in principe alleen schoolgeld, schooluniformen en boeken betalen. Als de ouders ook een bijdrage doen voor transport, zakgeld, medische kosten etc. voelen zij zich meer verantwoordelijk en zullen de kinderen ook meer gestimuleerd worden om hard te werken om deze kans te benutten.

Heel hartelijk dank voor jullie hulp!
Groeten uit Arusha, Tanzania!
Anne

